

PROP DE VOSALTRES

Santa Maria Magdalena (I)

En el marc del Jubileu de la Misericòrdia, el papa Francesc ha decidit que la celebració de Santa Maria Magdalena (22 de juliol) tinga en tota l'Església el rang de festa litúrgica. Al prendre aquesta decisió el Papa ha volgut posar en relleu aquesta dona que va experimentar la misericòrdia del Senyor fins al punt que es va obrir a una vida nova, i també destacar la importància de la missió de les dones en la vida de l'Església.

Encara que la tradició medieval sovint ha presentat a Maria Magdalena com una de les dones pecadores que es van trobar amb el Senyor, les dades del Nou Testament no certifiquen aquesta identificació amb seguretat absoluta. Essent Maria Magdalena un personatge tan conegut en el cercle dels deixebles, resultaria estrany que es narraren esdeveniments importants de la seua vida sense identificar-la amb claredat, quan en molts passatges dels evangelis es menciona explícitament el seu nom. Per això, em detindré en tres al·lusions clares sobre ella que trobem en el Nou Testament.

Maria Magdalena és, abans que res, algú que ha experimentat la misericòrdia del Senyor. Formava part del grup de dones que, junt amb els Dotze, acompanyaven Jesús. Es tractava de dones que «haviem estat curades d'esperits malignes i de malalties». Concretament es diu que d'ella «haviem sortit set dimonis» (Lc 8,2; Mc 16,9). Podem imaginar el què significa per a

una persona turmentada per malalties i esperits malignes i que, per tant, no trobava la pau, haver sigut alliberada pel Senyor de tants patiments del cos i de l'ànima; podem pensar quin horitzó d'esperança se li obriria en la vida i quina gratitud tan gran sentiria cap a Crist. De fet ella a partir d'eixe moment va seguir i servir el Senyor (Lc 8,3; Mc 15,41; Mt 27,55-56).

La segona al·lusion important la trobem en els relats de la Passió, moment especialment significatiu. Com ha afirmat un gran teòleg del segle xx, quan l'Església viril i jeràrquica, formada pel grup dels apòstols, ha abandonat el Senyor i l'ha deixat sol, queda l'Església de l'amor, eixe grup ferm de dones que des de lluny el segueix, que en el moment de la sepultura «miraven on el posaven» (Mc 15,47) i que van ser les primeres a trobar el sepulcre buit. En aquest contrast entre la reacció dels apòstols i la de les dones en el marc de la Passió descobrim allò que és important en la vida cristiana. Sovint valorem la vida de l'Església amb criteris mundans i pensem que el més important és el càrrec que s'ocupa. Com les dones no poden accedir al ministeri ordenat molts dedueixen que són persones de segona categoria a l'Església. Aquest episodi ens descobreix que en el seguiment de Crist el verdaderament important i decisiu no és el lloc que s'ocupa, sinó l'amor que es té cap al Senyor. Per això, un ministeri viscut com a poder i sense amor és, en el fons, quelcom que no edifica l'Església.

Que el testimoni de Maria Magdalena i de tantes dones que han servit el Senyor amb amor i generositat, ens recorde als ministres de l'Església què ha de ser el més important en la nostra vida.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'amor als dolents i als enemics

Un dels aspectes decisius de la nostra vida humana és la relació amb els altres. I és aquí on hi ha un dels punts centrals del missatge cristià; l'Evangelí parla d'estimar-nos com a germans, fills tots del mateix Pare del cel. El missatge de l'amor fratern és una de les aportacions més centrals i més decisives de Jesús a la nostra vida ètica humana.

El missatge de l'amor es fa difícil quan els altres són dolents, o enemics, o perillosos. Estem evocant els conflictes més greus de la convivència humana: els responsables

de les guerres i les violacions, els qui trafiquen amb persones, els corruptes, els qui roben, els qui cometen injustícies, els qui calumniem per interessos personals, els qui han trencat relacions familiars... Jesús eixampla el seu missatge fins a aquestes situacions límit: «Doncs jo us dic: no us hi torneu contra els qui us fa mal...»; «doncs jo us dic: estimeu els vostres enemics...» (Mt 5,38-47).

L'amor als enemics és un dels accents propis del missatge evangèlic. Això fa que l'amor als dolents i enemics s'entengui com una mena de mania o obsessió cristiana. El que

passa és que Jesús entra en un tema que normalment no es planteja. En els nostres ambients culturals hom parla de la pau, la solidaritat i la justícia, però poques vegades es planteja la relació humanitzadora i positiva amb l'enemic o el qui fa mal. Jesús té la valentia d'afrontar un tema tan delicat, i eixampla l'actitud de l'amor també als indesitjables i als injustos.

Cal participar de l'Esperit del Senyor Jesús per entendre i viure la seva Paraula. Per això nosaltres com a cristians tenim la missió d'aprofundir el sentit i les raons d'un missatge

tan sorprenent que avui encara resulta incompreensible. I ho hem de fer no només per fidelitat cristiana sinó per ajudar a avançar en el progrés ètic de la humanitat. Tots, cristians i no cristians, estem a la recerca de la vida veritable, la que correspon a la nostra dignitat i missió humana. Tenim tots la tasca d'aprofundir el sentit del missatge cristià, que té la força de plantejar l'actitud veritablement humana davant els injustos i els qui fan mal, i parla d'estimarlos.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Santa María Magdalena (I)

En el marco del Jubileo de la Misericordia, el papa Francisco ha decidido que la celebración de Santa María Magdalena (22 de julio) tenga en toda la Iglesia el rango de fiesta litúrgica. Al tomar esta decisión el Papa ha querido poner de relieve a esta mujer que experimentó la misericordia del Señor hasta el punto de que se abrió a una vida nueva, y también destacar la importancia de la misión de las mujeres en la vida de la Iglesia.

Aunque la tradición medieval frecuentemente ha presentado a María Magdalena como una de las mujeres pecadoras que se encontraron con el Señor, los datos del Nuevo Testamento no certifican esta identificación con seguridad absoluta. Siendo María Magdalena un personaje tan conocido en el círculo de los discípulos, resultaría extraño que se narraran acontecimientos importantes de su vida sin identificarla con claridad, cuando en muchos pasajes de los evangelios se menciona explícitamente su nombre. Por ello, me detendré en tres alusiones claras sobre ella que encontramos en el Nuevo Testamento.

María Magdalena es, ante todo, alguien que ha experimentado la misericordia del Señor. Formaba parte del grupo de mujeres que, junto con los Doce, acompañaban a Jesús. Se trataba de mujeres «que habían sido curadas de espíritus malos y de enfermedades». Concretamente se dice que de ella «habían salido siete demonios» (Lc 8,2; Mc 16,9). Podemos imaginar lo que significa para una persona atormentada por enfermedades y espíritus malignos y que, por tanto, no encontraba la paz, haber sido liberada por el Señor de tantos sufrimientos del cuerpo y del alma; podemos pensar qué horizonte de esperanza se la abriría en la vida y qué gratitud tan grande sentiría hacia Cristo. De hecho ella a partir de ese momento siguió y sirvió al Señor (Lc 8,3; Mc 15,41; Mt 27, 55-56).

La segunda alusión importante la encontramos en los relatos de la Pasión, momento especialmente significativo. Como ha afirmado un gran teólogo del siglo xx, cuando la Iglesia varonil y jerárquica, formada por el grupo de los apóstoles, ha abandonado al Señor y lo ha dejado solo, queda la Iglesia del amor, ese grupo firme de mujeres que desde lejos le sigue, que en el momento de la sepultura «observaban dónde lo ponían» (Mc 15,47) y que fueron las primeras en encontrar el sepulcro vacío. En este contraste entre la reacción de los apóstoles y la de las mujeres en el marco de la Pasión descubrimos algo importante en la vida cristiana. Frecuentemente valoramos la vida de la Iglesia con criterios mundanos y pensamos que lo más importante es el cargo que se ocupa. Como las mujeres no pueden acceder al ministerio ordenado muchos deducen que son personas de segunda categoría en la Iglesia. Este episodio nos descubre que en el seguimiento de Cristo lo verdaderamente importante y decisivo no es el lugar que se ocupa, sino el amor que se tiene hacia el Señor. Por ello, un ministerio vivido como poder y sin amor es, en el fondo, algo que no edifica la Iglesia.

Que el testimonio de María Magdalena y de tantas mujeres que han servido al Señor con amor y generosidad, nos recuerde a los ministros de la Iglesia qué ha de ser lo más importante en nuestra vida.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Visita Pastoral a la parròquia de Sant Jaume de Remolins a Tortosa

Un nombrós grup de fidels esperaven a les portes de la parròquia de Remolins, un assolellat primer diumenge de juny, al nostre Bisbe D. Enrique, amb motiu de la seva Visita Pastoral. La Visita Pastoral és la visita que realitza el Bisbe a les parròquies i comunitats de la seva diòcesi, tot i exhortant-los a tenir una vida de fe i pràctica cristiana, i aprofitant per tenir impressions de primera mà sobre el seu dinamisme i la seva realitat.

En el cas de la parròquia de Sant Jaume de Remolins, estem parlant d'una parròquia que presta servei a 4.300 habitants de 13 nacionalitats diferents; però que té una particularitat, i és que segons destacava el rector Mn. Josep M. Membrado, la de Sant Jaume és la parròquia més antiga del municipi de Tortosa.

En la seva homilia, el bisbe Benavent, referint-se als orígens com a temple romànic allà pel segle XII de la parròquia dedicada a Sant Jaume Apòstol, ens recordava que «la celebració de l'eucaristia ens permet donar testimoni de la nostra força per a seguir endavant com a cristians plens d'esperança». Una esperança

que, malgrat les dificultats, no hem de perdre mai: «Quan sembla que no hi ha esperança en la nostra vida, Déu es fa present entre nosaltres.»

En acabar la Missa Estacional, el Sr. Bisbe va voler saludar i departir cordialment amb els feligresos una bona estona i també va aprofitar per fer-se algunes fotografies per deixar constància documental d'aquesta seva primera Visita Pastoral a la parròquia de Remolins.

Visita Pastoral que continuà en els dies posteriors acompanyat del rector, visitant diferents institucions, associacions i organismes d'aquest popular barri tortosí.

Mn. Josep M. Membrado

Aniversari de la Pquia. del Sagrat Cor

Els ampostins dels barris de Valletes, Lligallo i Xiribecs estem de celebració ja que la nostra parròquia del Sagrat Cor celebra els 50 anys.

Sota el lema «50 anys i seguim fent camí», Mn. Domingo Escuder va encetar la primera de les activitats que es faran durant un any. Ens va fer una xerrada del què significa ser parròquia i com s'entronca amb els dos mil anys d'història del cristianisme i les experiències de les primeres comunitats.

El diumenge 12 de juny, el Sr. Bisbe Enrique Benavent va presidir una emotiva i participada celebració litúrgica i ens va encoratjar a ser misericordiosos, a tenir les portes obertes, a saber acollir les actuals realitats i a no perdre l'esperança.

Les diferents entitats parroquials com Mans Unides, Càritas, Agrupació Montsianell, catequistes, animació musical, pas de Setmana Santa, ... van fer les ofrenes de totes les activitats que fem a la parròquia.

Durant l'acció de gràcies, els Sr. Bisbe va obsequiar als matrimonis que celebraven els 25 i 50 anys de casats un record d'aquest dia i també va lliurar a les col·laboradores més veteranes una rosa.

Va ser un dia de gran alegria i de retrobaments amb els diferents mossens que han estat a la nostra parròquia, Mn. Arín i Mn. Cristóbal. Després tots vam gaudir d'un dinar de germanor al col·legi Sagrat Cor de les germanes carmelites. No hi va faltar tampoc una gran traça que Mn. Toni Borràs, actual rector, va posar i així va finalitzar la festa del 50è aniversari.

Manel Espanya

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

«Les llàgrimes de la pecadora obtenen el perdó» (cf. Lc 7,36-50)

A vui volem insistir en un aspecte de la misericòrdia. Es tracta d'una cosa que li va passar a Jesús mentre que era convidat d'un fariseu anomenat Simó. Aquest havia volgut convidar Jesús a casa seva perquè havia sentit parlar bé d'ell com d'un gran profeta. I mentre eren asseguts per dinar, va entrar una dona coneguda de tots a la ciutat com una pecadora. Aquesta, sense dir paraula, s'ajup als peus de Jesús i es posa a plorar; les seves llàgrimes banyen els peus de Jesús i els hi eixuga amb els seus cabells, després els besa

i els ungeix amb un oli perfumat que ella havia portat.

Destaca la comparació entre les dues figures: la de Simó, el servidor zelós de la llei, i la de l'anònima dona pecadora. Mentre el primer jutja els altres fixant-se en les aparences, la segona amb els seus gestos expressa amb sinceritat el que té al cor.

Entre el fariseu i la dona pecadora, Jesús es posa del costat d'aquesta última. Jesús, lliure de prejudicis que impedeixen que s'expressi la misericòrdia, la deixa fer. Ell, el Sant de Déu, es deia tocar per

ella sense tenir por de quedar contaminat. Jesús és lliure, perquè és a prop de Déu, que és Pare misericordiós. I aquesta proximitat amb Déu, Pare misericordiós, dóna a Jesús la llibertat.

El Senyor ha vist la sinceritat de la seva fe i de la seva conversió; per això davant de tots proclama: «La teva fe t'ha salvat.»

La dona pecadora ens ensenya la relació entre fe, amor i agraïment. Li han estat perdonats «molts pecats» i per això estima molt.

(Dimecres, 20 d'abril de 2016.)

Celebració del Jubileu de la Caritat a Tortosa

El dissabte 11 de juny se celebrà el Jubileu de la Caritat, amb la participació de la Casa d'Acollida i les delegacions diocesanes de Càritas, Missions i Mans Unides. La jornada s'inicià a les 9.30 h a l'Espai Patronat amb l'acollida i, tot seguit, la pregària de l'Any Sant de la Misericòrdia. El nostre Bisbe, Excm. i Rvdm. Enrique Benavent, donà la benvinguda al cardenal emèrit de Barcelona, Emm. i Rvdm. Lluís Martínez Sistach, i als membres de les diferents delegacions i Casa d'Acollida, que coordinen el treball social i caritatiu de la diòcesi. Un dia per agrair al Senyor tot el seu treball. Com diu sant Pau «hi ha més alegria en donar que en rebre».

Tot seguit donà la paraula als presidents de les delegacions allí representades, donant cadascú unes petites pinzellades de la seua missió pastoral. A continuació Mn. Carlos París, presentà el Sr. Cardenal, qui serví la nostra diòcesi des del juliol de 1991 fins a l'abril de 1997, essent després arquebisbe de Tarragona fins al juny de 2004, any en què fou nomenat arquebisbe de Barcelona. Al novembre del 2007, el papa Benet XVI el nomenà Cardenal i al desembre de 2015 passà a ser Arquebisbe emèrit.

Tot seguit, el Sr. Cardenal agrai la invitació que li havia fet el nostre bisbe Enrique i els organismes que havien organitzat aquest Jubileu i va iniciar la conferència: «La misericòrdia, estil de vida cristiana». Després de parlar sobre la importància del servei eclesial en l'àmbit de la caritat, presentà el programa pastoral per a l'Església, assenyalat pel papa Francesc: *Evangelii gaudium*, *Laudato si'*, *Misericordiae vultus* i *Amoris laetitia*.

A continuació, s'obrí un torn de paraules a les quals contestà el Sr. Cardenal. Després ens vam desplaçar a l'església de la Puríssima per començar la celebració del Jubileu de la Caritat.

Van presidir l'inici de la celebració, el Sr. Cardenal i el Sr. Bisbe, acompanyats de nou preveres i un diaca permanent. En arribar a la Porta Santa s'uní a la celebració el Cabildo Catedral i el Sr. Cardenal digué: «Aquesta és la porta del Senyor. Per ella entrem per obtenir misericòrdia i perdó». Mentre arribàvem a l'altar major per celebrar l'Eucaristia, enlairàvem les nostres veus amb el cant: «Tu ets el nostre Déu, Salvador». El Sr. Bisbe saludà amb unes paraules de benvinguda a tots, dient-nos que hem de demanar al Senyor que ens done un cor misericordiós, ja que estem necessitats d'entrar per la porta de la misericòrdia de Déu.

I vam acabar la celebració amb l'himne de la Mare de Déu de la Cinta. Finalment unes setanta persones vam compartir un dinar de germanor a la Casa d'Acollida, preparat per les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül.

Maria Joana Querol

Homenatge a Anna Caldés de Benicarló

El diumenge, 5 de juny se celebrà a la parròquia Sant Bartomeu de Benicarló, un homenatge a Anna Caldés, missionera laica de la nostra diòcesi. Des d'OCASHA va iniciar l'any 1969, el seu compromís *ad gentes* a la República Dominicana - Santo Domingo, El Cercado i Duvergé i al llarg de dotze anys desenvolupà la seua missió evangelitzadora envers els més necessitats i els més febles. Els preferits del Senyor.

L'acte fou presidit pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, el rector de la parròquia Sant Bartomeu, Mn. Carlos García, Mn. Rafel Prades i l'homenatjada, la Sra. Anna Caldés, coneguda i estimada per tots els presents, familiars i amics, que omplien el saló parroquial.

La presentació de l'acte fou a càrrec de Mònica Redón, qui presentà a Anna Caldés com a laica missionera, pionera en aquesta vocació. Es podrien omplir moltes pàgines del seu compromís amb l'Església, abans i després del seu servei *ad gentes*: Acció Catòlica, Mans Unides, Càritas, parròquia, etc. Model de laica compromesa en molts dels àmbits que el Vaticà II els atorgà. Des d'OCASHA obrí el camí del compromís missioner.

Després d'unes paraules d'agraïment per part de l'homenatjada, vam celebrar l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per Mn. Carlos, Mn. Toni i Mn. Rafel.

Fou un dia que vam tenir molt present al matrimoni Roger i Maria, els quals estan ja en el tercer any d'evangelització. Així com també encomanarem en la nostra pregària a una noia que marxa a Missions per fer una experiència de tres mesos amb les monges de la Consolació.

Tot seguit vam passar al saló parroquial per compartir un berenar. Fou una tarda plena de joia i d'acció de gràcies a Déu.

Anna, felicitats i que els anys que el Senyor et concedeixi de vida, pugues seguir esmerçant-los al servei de l'Església.

Delegació de Missions

AGENDA

Del 24 al 31 de juliol, Trobada Mundial de Joventut a Cracòvia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Sl 66 / 2C 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. □ Dimarts [Jer 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43]. Sants Joaquim i Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dimecres [Jer 15,10.16-21 / Sl 58 / Mt 13,44-46]. Barcelona, St. Feliu de Llobregat i Terrassa:

Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

28. ■ Dijous [Jer 18,1-6 / Sl 145 / Mt 13,47-53]. Sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana; santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat.

29. □ Divendres [Jer 26,1-9 / Sl 68 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús i residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà; sant Fèlix III, papa (romà 483-492).

30. ■ Dissabte [Jer 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14,1-12]. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; St. Feliu de Llobregat: Beats Cristí Roca i Huguet, prev., Constanç Roca i Huguet, rel., i companys, mrs.; Tortosa: Beats

Tobies Borràs i Romeu, rel., i companys, mrs.; Urgell: Beats Protasi Cubells i Minguell, rel., i companys, mrs. de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ecl 1,2;2,21-23 / Sl 94 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

Diuenge XVII de durant l'any

COMENTARI

Senyor, ensenyeu-nos a pregar

La gent de Sodoma eren depravats i ofenien molt el Senyor. Però Déu, abans de castigar, vol veure si tota la ciutat es comporta com ho denota el clam que li arriba.

Està en joc la justícia del *Jutge de tot el món*, a qui Abraham pregunta: *Fareu desaparèixer tant el just com el culpable?* La intercessió del patriarca argumenta sobre l'existència de *cinquanta justos*, o *trenta*, o *deu*.

Una catequesi baptismal explica l'origen invisible d'un fet que és visible a Colosses: *l'home nou fa morir passions, immoralitat, i l'amor al diner que és una idolatria* (3,5). Com? *Pel baptisme foreu sepultats amb Crist i amb Ell també vau ressuscitar*. L'empelt sacramental del baptisme (i la fe que l'acompanya) fan que, essent abans *morts per culpa dels pecats, ara Déu ens ha donat la vida amb Crist. Déu cancel·la el compte del deute* (expressió jueva) *invalidant i clavant a la Creu el «document» acusador: quin?* La Llei que de fet no pot portar a la salvació!

«Maleït qui no observi totes les prescripcions del llibre de la Llei» reclamava el judaisme (*Dt 27,26; Ga 3,10*).

Però de fet ningú observa totes les prescripcions de la Llei! Per això aquesta via no pot portar la salvació.

Jesús prega i veient-ho un deixeble li diu: Ensenya'ns a pregar. El primer pas és l'exemple del testimoniatge.

«L'oració dominical —del Senyor— és realment resum de tot l'Evangeli» (Comp. CCE 534) No hi ha res que no es trobi inclòs en aquesta pregària de lloança i de súplica que forma veritable compendi de doctrina celestial (Sant Cebrià).

No hi ha novetat en el nom de «Pare» donat a Déu, però sí en el rostre misericordiós del Pare revelat per Jesús.

La primera petició és *que sigui honorat el vostre nom*: cosa impossible si els qui invoquem el seu Nom no treballem en la construcció d'un Regne universal i etern, de santedat i de vida, de justícia, d'amor i de pau.

Demaneu i Déu us donarà: només si ho fem «en el nom de Jesús», és a dir, prioritant els valors del Regne de Déu i col·laborant en allò mateix que demanem.

Si vosaltres, dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant que és de debò per als cristians el regal més gran de Déu.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor. Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra. Suposem que, per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta.» Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta.» Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.» Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu.» Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

► Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant el santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / Si passo entre perills, em guardeu la vida, / detureu amb la mà l'enemic. / La vostra dreta em salva. R.

Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme foreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.» Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoinis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpí? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

► Lectura del llibre del Gènesi (Gen 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «Las quejas contra Sodoma y Gomorra son muy grandes, y su pecado, muy grave. Voy a bajar a ver si realmente han obrado o no según las quejas que han llegado hasta mí; lo voy a comprobar.»

Los hombres se dirigieron hacia Sodoma. Abrahán estaba todavía delante del Señor. Se le acercó y le dijo: «¿Vas a destruir al justo juntamente con el pecador? Quizá haya cincuenta justos en la ciudad. ¿Vas a destruir la ciudad? ¿No la perdonarás en consideración a los cincuenta justos que hay en ella? ¡Lejos de ti hacer tal cosa! ¡Hacer morir al justo con el pecador, tratarle como al culpable! ¡Nunca hagas eso! ¿El juez de toda la tierra no hará justicia?». El Señor respondió: «Si encuentro en Sodoma cincuenta justos dentro de la ciudad, perdonaré a toda la ciudad en consideración a ellos». Abrahán replicó: «Soy en verdad muy atrevido insistiendo ante mi Dios, yo, que soy polvo y ceniza. A lo mejor faltan cinco para los cincuenta justos; ¿destruirás por esos cinco toda la ciudad?». Y él respondió: «No, no la destruiré si encuentro cuarenta y cinco justos». Abrahán continuó todavía: «A lo mejor no hay más que cuarenta». Y él respondió: «No lo haré por esos cuarenta». Abrahán insistió: «No se irrite mi Señor si sigo hablando. A lo mejor sólo hay treinta». Y el Señor respondió: «No lo haré si encuentro treinta». Abrahán dijo: «Soy muy atrevido insistiendo ante mi Señor: A lo mejor sólo hay veinte». Y respondió: «No la destruiré en consideración a esos veinte». Abrahán volvió a decir: «No se irrite mi Señor. Voy a hablar por última vez. A lo mejor sólo hay diez». Y el Señor respondió: «No la destruiré en consideración a esos diez.»

► Salmo responsorial (137)

R. *Cuando te invoqué, Señor, me escuchaste.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre, / por tu misericordia y tu lealtad. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce el soberbio. / Cuando camino entre peligros, / me conservas la vida; / extiendes tu brazo contra la ira de mi enemigo. R. Y tu derecha me salva. / El Señor completará sus favores conmigo: / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

► Lectura del libro de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos: En el bautismo fuisteis sepultados con Cristo, habéis resucitado también con él por la fe en el poder de Dios, que lo resucitó de entre los muertos. Y a vosotros, que estabais muertos por vuestras faltas y por no haber dominado los apetitos carnales, os volvió a dar la vida juntamente con él, y nos ha perdonado todos los pecados. Ha destruido el acta que había contra nosotros con sus acusaciones legales, quitándola de en medio y clavándola en la cruz.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Jesús estaba orando en cierto lugar. Cuando acabó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos». Él les dijo: «Cuando oréis decid: Padre, santificado sea tu nombre; venga tu reino; danos cada día nuestro pan cotidiano; perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe, y no nos dejes caer en la tentación». Y les dijo: «Suponed que uno de vosotros tiene un amigo que acude a él a medianoche y le dice: Amigo, préstame tres panes, pues un amigo mío ha venido de viaje a mi casa y no tengo qué darle; y que él le responde desde dentro: No me molestes; la puerta está cerrada, y yo y mis hijos acostados; no puedo levantarme a dártelos. Yo os aseguro que si no se levanta a dárselos por ser su amigo, al menos para que deje de molestarle se levantará y le dará todo lo que necesite. Pues bien, yo os digo: Pedid y se os dará; buscad y encontraréis; llamad y se os abrirá. Porque el que pide recibe; el que busca encuentra, y al que llama se le abre. ¿Qué padre de entre vosotros, si su hijo le pide un pan, le dará una piedra? ¿Y si le pide un pez, le dará en lugar de un pez una serpiente? O si le pide un huevo, ¿le dará un escorpión? Pues si vosotros, que sois malos, sabéis dar a vuestros hijos cosas buenas, ¿cuánto más el Padre del cielo dará el Espíritu Santo a quienes se lo piden?»